

Відкритий Лист до Митрата Д-ра Ігоря Ю. Куташа

Open Letter to Mitred Archbishop Dr. Ihor G. Kutash

Дорогий Отче!

16-го червня ц.р. Ви виголосили коментар на радіопрограмі «Благовісник», який пізніше був розповсюджений по Інтернеті, в якому ви загладжували поведінку Митрополита Юрія і Консисторії УПЦК у зв'язку з заборонаю духовенстві і вірним приймати або вітати Святійшого Патріарха Філарета в храмах, або навіть до Патріарха наблизитися. В своїй тілесній слабості багато з нас були глибоко вражені і гірко засмучені цією помилковою поведінкою Владика Юрія, і не менше пізнішими публичними заявами і листами, включно з Вашим коментарем, якого не можна проминути.

Ви пишете що «зустрічі неофіційні з Патріархом все ж таки були,» і що «Патріарха Філарета вітали на бенкеті...в Православному Центрі Св. Володимира в Оквіл.» Шкода що Владика Юрій не був спроможний назвати Патріарха Філарета патріархою, як Ви це зробили. Всеж таки неможливо заперечити що Патріарх Філарет очолює 15 мільйонову Церкву. Владика Юрія вжиток слова «патріарх,» в скобках, було зневагою тих 15 мільйонів свідомих українців, разом з десятками ієрархів і тисячами священників. Те що бенкет відбувся в Центрі Св. Володимира, очевидно, не було заслугою Владика Юрія. Тільки Конгрес Українців Канади, як організатор бенкету, рішав кого запрошувати. Вірні прийшли на бенкет не через благословіння Владика Юрія, а не зважаючи на його заборону.

Ви були «приємно вражені ... зворушливими словами Патріарха Філарета» що помісна Церква в Україні обов'язково таки «буде,» ніби то Патріарх якось признав що Українська Православна Церква Київського Патріархату ще не є

Dear Father!

Last April, His Holiness, Patriarch Filaret visited Canada together with other primates from Ukraine. Metropolitan Yuriy issued a sharp letter forbidding clergy and faithful from greeting him, or even being in his proximity. You subsequently explained and excused his actions on the radio program “The Evangelist” and through the Internet. In our worldly weakness, many of us were deeply affected and bitterly saddened by Vladyka Yuriy’s actions, and no less so by subsequent public statements and letters, including your commentary. Your words cannot remain unanswered.

You write that “informal meetings with the Patriarch took place nonetheless,” and that “Patriarch Filaret was also welcomed at a banquet ...in the St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cultural Center in Oakville.” It is unfortunate that Vladyka Yuriy could not compel himself to refer to Patriarch Filaret by his proper title, as you did. Nonetheless, it is impossible to overlook the fact that Patriarch Filaret heads a Church of 15 million. Vladyka Yuriy’s use of the word “patriarch,” in parenthesis, was an affront to those 15 million faithful, and to dozens of hierarchs and thousands of priests. Vladyka Yuriy, of course, cannot take credit for the banquet held in the St. Volodymyr Center. Only the Ukrainian Canadian Congress, as host of the event, chose whom to invite. The Orthodox faithful who attended the banquet were not there with the blessing of Metropolitan Yuriy. They chose to attend despite the Metropolitan’s prohibition.

You were quite moved by the Patriarch’s words to the effect that, notwithstanding all opposition “(the) local Church in Ukraine nevertheless **shall be,**” as if the Patriarch in some way conceded that the Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate is not now “particular” and autocephalous. You

помісною. Ви не правельно інтерпретуєте це слово. Коли Його Святість каже що помісна Церква в Україні «буде,» то не означає що Її тепер нема, а є твердим і безсумнівним підтвердженням, силою Святого Духа йому даною, що Вона і є тепер, і буде в майбутньому, не зважаючи на пекельні на Неї напади. В цьому Його Святість висловлює волю помісних Всеукраїнських Соборів, Соборів УАПЦ в Україні і в Діаспорі, і Соборів Київського Патріархату. В цьому Патріарх Філарет також є наслідником непохитних становищ Митрополита Іоана, Митрополита Іларіона, і Патріарха Мстислава, які ніколи не піддалися земним спокусам, і ніколи не продали автокефалію нашої Церкви за якусь вигадану «канонічність.»

Хоч Вам може бути «приємно вражливим» уявляти що справа помісної української Церкви є питанням майбутнього, це питання є актуальним і невідкладним. Сьогодні Є День Господній. Його на завтра не відкладається. Може комусь вигідно відкладати Правду Божу на майбутнє, але ми виконуємо Слово Господнє, яке Є Істина. Ми всі знаємо і бачимо що сили пекельні зібралися щоб знов розбити і роздерти Україну. Ми бачимо як сили зла повстали проти української мови і проти смиренного українського народу. На Страшному Суді кожний з нас відповідатиме чи тепер, цього дня, в цю годину, встав «зо зброєю правди в правиці і лівиці» в обороні нових мучеників за Правду, або чи нічого не зробив бачачи знесилення немічних, бо було вигідніше сидіти за чужими столами і надіятись на ілюзію майбутнього в якому знесилені поєднуються з напасниками.

Ваше враження що УПЦ КП «вже зараз і є тією помісною Церквою, до якої інші просто повинні приєднатися» є цілком правельне. Припускаю що Ви в цьому висловлюєтесь тільки як спостерігач, бо Владика Юрій відкрито заявив що УПЦК

misinterpreted these words. When His Holiness states that the Church in Ukraine “shall be,” he does not imply that it is not so now, but emphatically and unequivocally reiterates, in the power of the Holy Spirit, that the Church both is now, and forever shall be, despite all ungodly attacks against Her. In this, His Holiness expresses the will of the All Ukrainian Church Councils, the Councils of the UAOC in Ukraine and in the Diaspora, and the Councils of the Kyiv Patriarchate. In this, Patriarch Filaret is also the successor of the unshakeable positions taken by Metropolitan John, Metropolitan Ilarion, and Patriarch Mstyslav, who never succumbed to earthly temptations, and never sold out the autocephaly of our Church for a contrived “canonicity.”

Imagining that the matter of autocephaly may be relegated to the future may be “welcome and impressive” to you. Nevertheless, this is a matter of immediate vital importance which cannot be shoved under the rug. It may suit some to ignore God’s Will, but we follow the Word of the Lord, which is the only Truth. It is plain to see that the forces of evil are arrayed anew against Ukraine and that they intend to tear it to shreds. Those ungodly forces are now assaulting the Ukrainian language and our devout Ukrainian people. At the Great Judgment, each of us will be called to answer whether we, on this day, in this hour, rose in defense of today’s martyrs for the Truth, or whether we did nothing while witnessing the rape of innocents, because it pleased us to be received at the feasts of the aggressors, deluding ourselves with visions of a future in which the victims are united with their attackers.

Your impression that the Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate “is here and now that local Church which others simply need to join” is absolutely correct. I assume that yours is the impression of a bystander, since Vladyka Yuriy has openly declared that the UOCC will never leave the Greek Church of which he is a loyal subject.

вже ніколи не відійде від грецької церкви якій він підлеглий. Ви ж і самі кажете що УПЦК ніколи не була церквою українською, а що все була канадською церквою. Значить що Ви, тільки як спостерігач, негативно вражені претенсіями УПЦ КП на помісність, бо на Ваш погляд помісної Церкви в Україні не може бути аж поки три православні Церкви не з'єднаються. Як цікаво, але Вашим поглядом Ви вірно підтримуєте позицію Москви. Це московське становище, єдиною ціллю якого є унеможливити поєднання Церкви в Україні, заперечує актуальну дійсність, заперечує волю українського народу, і заперечує Волю Божу.

Дорогий отче, признайте. Українська Православна Церква Московського Патріархату є українською тільки в назві. Вона є московською церквою, послушною частиною Московського Патріархату, частиною уряду Росії. Головним завданням цієї церкви є затримати російську імперію. Ієрархи цієї окупаційної церкви відкрито підтримують знищення української мови, відкрито виступають проти української незалежності і за відновлення російської диктатури в Україні. Сумніваюся що Ви пропонуєте щоб Київський Патріархат з цією окупаційною церквою на рівні поєднався. Єдина надія для духовенства цієї церкви є схаменутися і від неї втікати як від нечистих сил, і, дійсно, вернутися до Святої Церкви своїх предків, до Київського Патріархату.

Що до УАПЦ, Ви самі помітили що ні КУК, ні торонтська громада, не прийняли її митрополита так як Патріарха Філарета. Не є великою таємницею кому служить цей первоієрарх. УАПЦ і КП вже не раз домовлялися про з'єднання. Минулого року, двосторонні комісії єпископів знайшли згоду. Патріарх Філарет поблагословив їхній договір на з'єднання Церков. Митрополит Мефодій без пояснення його відкинув. Очевидно що

After all, you have stated that the UOCC was never a Ukrainian Church, but has always been strictly Canadian. Consequently, you only as a bystander have a negative impression of the Kyiv Patriarchate's assertion of its autocephaly, since you believe that Ukraine cannot have its own autocephalous Church until the three Orthodox Churches there unite. It is ironic that your views support Moscow's stand in this respect. The only goal which Moscow has in propagating this position is the indefinite prolongation of the divisions within the Orthodox Church in Ukraine. Moscow's politics of division fly in the face of today's realities. They oppose the will of the Ukrainian people. They oppose the Will of God.

Dear Father, admit it. The Ukrainian Orthodox Church, Moscow Patriarchate, is Ukrainian in name only. It is a Russian Church, a loyal part of the Moscow Patriarchate, and an instrument of the Russian government. The only mission of this church is to preserve the Russian empire. The hierarchs of this foreign occupying church openly advocate the destruction of the Ukrainian language. They openly oppose Ukrainian independence and the restoration of Russian rule in Ukraine. You cannot be suggesting that the Kyiv Patriarchate unite with this foreign church as with an equal in Ukraine. The only hope for the Ukrainian clergy in the MP is to come to their senses and to flee from this church as from evil itself, and, yes, to return to the Holy Church of their ancestors, the Kyiv Patriarchate.

As to the UAOC, you yourself noted that its Metropolitan was not given the same reception by UCC and the Toronto community as Patriarch Filaret. It is an open secret whom this hierarch serves. The KP and the UAOC have more than once explored their unification. Last year, bilateral episcopal committees arrived at an agreement. Patriarch Filaret approved the agreed terms of unification. Metropolitan Mefodij rejected them without explanation. Obviously, uniting of the two

поєднання Церков булоб загрозою для Москви. Тому Митрополит Мефодій цей договір не підписав.

Коли частина УАПЦ відійшла від з'єднаної помісної Церкви Київського Патріархату, то Вона мала подібне число парафій як УПЦ КП. Від тоді, український народ зробив своє рішення. УАПЦ від тоді, і сьогодні, поступово зменшується, а УПЦ КП з дня на день росте. Рішення народу є з Божої Волі. Сьогодні УПЦ КП без сумніву є найбільшою Церквою України по кількості вірних. В Київському Патріархаті є майже 20 раз більше вірних ніж в УАПЦ, і майже шість раз більше парафій. Без сумніву, Українська Православна Церква Київського Патріархату є єдиною Українською помісною Церквою в очах українського народу. Якби не Митрополит Мефодій, то в минулому році УАПЦ добровільно сталаб складовою частиною УПЦ КП. Так, дорогий отче, рішенням свого єпископату УАПЦ вже признало що Київський Патріархат є «зараз тією помісною церквою до якої інші повинні» приєднатися. Молімося щоб Господь помякшив серце Митрополита Мефодія і щоб він нарешті виявив себе українцем, а не чимось іншим.

Також Вас затривожило що Патріарх Філарет закликав Владику Юрія відійти від Вселенського Патріархату. Ми патріарші слова не тільки повторюємо, але і молимося за Владику Юрія і за всіх ієрархів наших Церков в Діаспорі, щоб вони почули голоси своїх предків і направили свої помилки. Молимося щоб вони вибрали Правду і добробут Церкви і народу понад свої суєтні світські почесті та вигоди.

Вас дивує що репортерка підчас інтерв'ю з Патріархом назвала Церкву Константинопольську «грецькою,» чи «турецькою.» Що в цьому не ясно? Ця Церква є і грецька і турецька. Вселенська вона залишилася тільки титулярно. Походить вона з грецької Візантійської Імперії. Крім деяких

Churches would pose a threat to Moscow. That is why Metropolitan Mefodij rejected the agreement.

When a portion of the UAOC broke away from the local, particular, autocephalous Church of the Kyiv Patriarchate, with which it had been united, it had a similar number of parishes as the KP. Since then, the Ukrainian people have made their choice. The UAOC has steadily declined and continues to decline, while the KP increases visibly from day to day. The Ukrainian people have made their choice through God's Will. Today, the Kyiv Patriarchate is easily the largest Church in Ukraine in terms of faithful. The KP has almost twenty times more faithful than the UAOC, and almost six times more parishes. Undoubtedly, the KP is the only local Ukrainian Church in the eyes of the people. But for Metropolitan Mefodij's veto, the UAOC last year would have willingly become a part of the Kyiv Patriarchate. Yes, dear Father, the hierarchs of the UAOC themselves have decided that the KP "is here and now that local Church which others simply need to join." Let us pray for the Lord to soften Metropolitan Mefodij's heart, and for him to finally declare himself a Ukrainian, rather than something else.

You were also troubled by Patriarch Filaret's call for Vladyka Yuriy to leave the Ecumenical Patriarchate. We not only support our Patriarch's words, but pray for Vladyka Yuriy and for all the hierarchs of our Churches in the Diaspora. We pray that they hear the voices of their ancestors, and that they correct their mistakes. We pray that they elect Truth and the wellbeing of their Church and people over the vanity of earthly honors and comforts.

You were not pleased when the reporter who interviewed our Patriarch called the Patriarchate of Constantinople a Greek or Turkish church. Why should this surprise you? That Church is both Greek and Turkish. It is ecumenical only in title. It has its beginnings in the (Greek) Byzantine Empire. Except for a

«варварів» як УПЦК, вона майже цілковито складається з греків. Майже виключно в неї ієрархи є греки. Вселенський Патріарх не може бути не грек. Вона є, понад все, грецька церква. Знаходиться вона в Туреччині і підлягає турецьким законам, згідно з якими Вселенський Патріарх мусить бути турецьким громадянином, і якими Туреччина забороняє йому себе називати «вселенським.» Якщо УПЦК є церквою канадською, то на тих самих засадах Константинопольська Церква є турецькою.

Вас здивувало що «Патріарх насвітлив сопричастя УПЦК з Константинопольською Церквою, як підкорення їй цій Церкві, що не сумісне з договором, якого прийняли обидві Церкви в 1990.» Перед цим договором, УПЦК була соборноправною метрополією з всіма атрибутами автокефалії. Договір це змінив. УПЦК вже не є незалежною. Покликання Владика Юрія на «благословення» Патріарха Варфоломея в своїй забороні на зустрічі з Патріархом Київським є цього доказом, як і факт що Владика Юрій був вибраний митрополитом рішенням Синоду Константинопольського Патріархату, а не Собором УПЦК, як булоб перед договором. Церква яка була цілковито незалежною перед 1990 стала залежною після договору. В який спосіб Ви вважаєте що УПЦК не підпорядкувалася договором з греками?

Ви кажете що підпорядкування «не сумісне з договором.» Можливо Ви і я читали інакші договори. Точки Домовлення чітко описують втрату незалежності УПЦК. Але, припускаючи що Ви правильно інтерпретуєте договір, то останні події показують що ніхто з осіб які підписали договір не збиралися його дотримуватися, бо сьогодні і Митрополит Юрій і Патріарх Варфоломей поведуться так ніби такий договір не існує, а УПЦК є тільки звичайною смиренною грецькою єпархією.

Ще більшим доказом нехтування

few “Barbarians” such as the UOCC, it is composed almost entirely of Greeks. Its hierarchs are almost exclusively Greek. The Ecumenical Patriarch is required to be Greek. The EP is, above all, a Greek church. It is located in Turkey and is subject to Turkish law, which requires the Ecumenical Patriarch to be a Turkish citizen, and through which the Turkish authorities prohibit his Church from calling itself “ecumenical.” If the UOCC is a Canadian church, then, through the same logic, the Church of Constantinople is Turkish.

You were surprised that “the Patriarch depicted the Communion of the UOCC with the Church of Constantinople, as subjugation to that Church, which is contrary to the terms of the agreement between these Churches in 1990.” Before this agreement was made, the UOCC was a self-ruled metropolia with all the attributes of autocephaly. The agreement changed this. The UOCC is no longer independent. Vladyka Yurij’s relying on the “instructions and blessing” of Patriarch Bartholomew in forbidding meetings with patriarch Filaret are proof of this, as is the fact that Vladyka Yurij was elected Metropolitan by the Synod of the Patriarchate of Constantinople, and not by the Sobor of the UOCC, as would have been the case before the agreement. The Church which was completely independent before 1990 became dependent after the agreement. What causes you to imagine that the UOCC was not subjugated through its agreement with the Greeks?

You state that subjugation to the EP is contrary to the terms of the agreement. Perhaps you and I have read different agreements. The Articles of Agreement clearly describe the loss of independence of the UOCC. But, even assuming that your interpretation is correct, this year’s scandal reveals that the signatories never intended to abide by its terms, because both Metropolitan Yurij and Patriarch Bartholomew are behaving as if the agreement did not exist, and as if the UOCC is a simple and obedient Greek eparchy.

договором є існуюча невиразна ситуація Владика Андрія Торонтського, якого грецький патріарх не допускає до інтронізації. Точки Договору вимагають щоб Владика Андрій був Єпископом Торонт-ським і Східної Єпархії. Проте, грецькі канони передбачують тільки одного єпископа в Торонті, а ним є грецький Митрополит Сотеріос. Владика Андрій в диптиках Константинопольського Патріархату названий тільки як Єпископ Кратеїї, один з «Помічних Єпископів Трону.» Тому недавно була невдала спроба на його інтронізацію як єпископа Йорку, хоч це було зривом Точок Домовлення і запереченням постанов 22-го Собору УПЦК. Але, пригадайте нам, дорогий отче, хоч один договір, чи греків чи росіянів з українським народом якого вони в історії дотрималися. Їм вигідно договори підписувати щоб над нами панувати, знаючи що не треба буде їх дотримуватися, знаючи що, так само як вірні і Собори були підколісані «канонами», так само і пізніше можуть бути приспані підчас прийняття нових статутів і затоплення наших церков у вирі грецьких і московських інтересів. Проте, може нам не нарікати. Все ж таки, тепер наші вірні мають незамінну радість знання що Митрополит Юрій може разом з своїм патріархом помішати котел мирону, сидіти за одним «канонічним» православним столом, і навіть тепло обцілюватися з своїм братом і співпричасником Кирилом.

Крім того, поясніть отче, якщо договір з греками підписано в 1990, то чому щойно десять років пізніше Консисторія відчула потребу видати Точки Договору разом з Вашими поясненнями? Чи не тому, що вірні і в США і в Канаді в більшості парафій піднесли голоси за Київським Патріархатом і проти введення наших святих Церков у грецьке, не українське, Православ'я? Не тому що значна кількість парафій в північній Америці повернулися до Київського Патріархату і Консисторія в

The current unresolved status of His Grace, Bishop Andriy of Toronto, brings this clearly into focus. The EP is blocking his enthronement. The Articles of Agreement provide the title of Bishop of Toronto and Eastern Canada for Vladyka Andriy. However, provide for only one bishop of Toronto, who for them is Metropolitan Soterios. The diptychs of the Patriarchate of Constantinople list Bishop Andriy only as the Titular Bishop of Krateia. There was a recent attempt to enthrone His Grace as Bishop of York, in a direct breach of the Articles of Agreement and in violation of the decisions of the 22nd Sobor of the UOCC. But, dear Father, please remind us of just one agreement of Russians or Greeks with the Ukrainian people which they did not disregard. For them, agreements are convenient vehicles for our subjugation. They make them without ever intending to abide by them. They rely on mesmerizing us with “canons,” and on subsequent hierarchical complicity in the deception of Sobors, which blindly adopt new Constitutions and allow our Churches to be sacrificed on the altars of Greek and Russian political interests. But, maybe we protest too much. After all, our faithful may now bask in the joyful radiance of the visage of Vladyka Yuriy’s stirring cauldrons of myrrh with his patriarch, of having a seat at the only “canonical” Orthodox table, and of even having the privilege of warm embraces and kisses with his brother in communion, Kirill.

Also, dear Father, please explain why, if the agreement with the Greek patriarchate was made in 1990, did the Consistory only ten years later find the need to publish the Articles of Agreement and your explanation of them. Was it not because the faithful in most parishes in the USA and in Canada had stood in support of the Kyiv Patriarchate and against the dragging of our Holy Churches into a Greek, and not Ukrainian, Orthodoxy? Was it not because a significant number of parishes in North America returned to the Kyiv Patriarchate, and the Consistory of the UOC of USA

США загрузла в судах яких прогнала? Чи не тому що Консисторія відчувала що мусіла в Канаді запобігти подібну ситуацію? Але, якщо Собори затвердили з греками договори, то чого було боятися? Може того, що Собори ніколи не затвердили договорів поміж Вселенським Патріархом і Владикою Юрієм і Консисторією, бо справжні умови тих договорів було перед Соборами скрито?

Ви пишете що УПЦК є, «всежтаки,» канадійська церква. Останньо, по Інтернеті деякі з Ваших дітей такі думки висловлюють з вражаючою ненавистю до української, не канадської, Церкви. Чи то Ви, отче, це їх навчили? Варто віднайти початки цієї моральної недуги. В 1986, УПЦК видала англійський переклад Митрополита Іларіона *Українська Церква*. Редактором цього нарису історії Української Православної Церкви був о. Стефан Ярмусь, того часу Голова Президії Консисторії УПЦК, і пізніше загально визнаний як «архітект» договору з Константинополем. В додатках до того видання була поміщена стаття о. Михайла Юрківського, *Українська Православна Церква Канади*, в якій автор говорить що УПЦК є канадська, і що **не має матірної церкви**. Можна припускати що, всеж таки, о. Ярмусь прочитав цю статтю, прочитав і помістив, в книзі Митрополита Іларіона! Якщо священник УПЦК такі абсурдні думки висловлював, а Голова Президії Консисторії їх публікував, то значить що ґрунт на запродання Церкви вже давно приготувалося. Найсумніше те, що цю книжку видано щоб відзначити Тисячуліття Хрещення Риси-України. Пригадаймо яку війну Москва в ті дні провадила (і далі провадить) щоб собі присвоїти цю найважливішу подію в історії українського народу. Самозрозуміле, що Москва вклала і зужиле всі свої ресурси щоб роздрібнити Українську Церкву і влити її в не українські юрисдикції. За яку ціну вдалося Москві

was mired in losing lawsuits against its faithful? Was it not because your Consistory felt compelled to avoid similar events in Canada? Still, what was there to fear, if the Sobors had adopted the agreement with the EP? Was it the fact that the Sobors had never really approved the agreement between the EP and Vladyka Yuriy and the Consistory, because the terms of the agreement were not disclosed to the Sobors?

You state that the UOCC “is still” a Canadian Church. Recently, some of your youth have repeated this mantra over the Internet with apparent hatred towards the Ukrainian, non Canadian, Church. Father, is this what you have instilled in them? Let us examine the causes of this moral malaise. In 1986, the UOCC published an English translation of Metropolitan Ilarion’s *The Ukrainian Church*. This outline of the history of the Ukrainian Orthodox Church was edited by Fr. Stephan Jarmus, Chair of the Presidium of the Consistory of the UOCC, who was later recognized as the “architect” of the agreement with Constantinople. In Addendum II of that work there appeared an article by Fr. Michael Yurkiwsky, *The Ukrainian Orthodox Church of Canada*, in which the author described the UOCC as a Canadian Church **which did not have a Mother Church**. One may assume that Fr. Yarmus, at least, read the article, read and published it, in Metropolitan Ilarion’s book! If a priest of the UOCC wrote such nonsense, and the Chair of the Presidium of the Consistory published it, the selling out of our Church was already being carefully prepared. What is most distressing is that the book was published to celebrate the Millennium of the Baptism of Ukraine. Let us recall Moscow’s vicious attempts, still ongoing, at misappropriating this single greatest event in the history of the Ukrainian people. It goes without saying that Moscow employed and continues to employ every resource at its disposal to tear apart the Ukrainian Church and to incorporate it into non-Ukrainian jurisdictions. At what price did

спокусити наших ієрархів і священників?

Наша парафія Святої Трійці в Лос Анджелес юридично заснована як корпорація штату Каліфорнії. Можна сказати що вона є «всежтаки» каліфорнійська церква, так само як кожна інша парафія в США є «всежтаки» церквою штату в якому заснована. УПЦК тільки в цей спосіб є «всежтаки» канадська церква.

Перші три Собори Української Греко Православної Церкви в Канаді, в 1918, 1919, і 1920 постановили підтримати близьку духовну єдність з Православною Церквою в Україні, особливо якби Церква в Україні стала автокефальною. Більшовицьке поневолення України це унеможливило. Проте, Четвертий Собор (1924) вибрав Єпископа Іоана Теодоровича предстоятелем УГПЦК, хоч він був «неканонічний» ієрарх УАПЦ, і він до 1947-го року одночасно був першоієрархом наших Церков в США і в Канаді. Він був призначений до Америки Всеукраїнською Церковною Радою в 1924, після того як Українська Православна Церква в США офіційно проголосила свою єдність з Українською Автокефальною Церквою в Україні, Церквою «неканонічного» мученика, Блаженнішого Митрополита Василя Липківського. На жаль, хоч Владика Іоан опікувався Церквою в Канаді, він жив в США і був предстоятелем УПЦ США, а всі ці роки УГПЦК фактично не мала свого єпископату.

Пригадаймо що в січні 1947, Адміністратор УГПЦК, о. С. Савчук, їздив до Німеччини щоб знайти для Канади єпископа з поміж ієрархів УАПЦ. Сьомого березня 1947 канадійська Духовна Консисторія листовно звернулася до Собору Єпископів УАПЦ з проханням відрядити до Канади Єпископа Мстислава, майбутнього Патріарха УАПЦ. Собор Єпископів цю прозьбу задовольнив в контексті поєднання всіх українських Церков в Америці і в Канаді. Владика Мстислав був вибраний Собором Архієпископом Вінніпегзьким і служив до

Moscow's temptations become irresistible to our hierarchs and priests?

Our Holy Trinity parish in Los Angeles is organized as a California corporation. One may call it "still" a California church, just as every other parish in the USA is "still" a church of the state in which it is incorporated. The UOCC "is still" a Canadian Church only in the same manner, and in no other.

The first three Sobors of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada, in 1918, 1919, and 1920, resolved to maintain close spiritual union with the Orthodox Church in Ukraine, especially if the latter gained its autocephaly. The Bolshevik conquest of Ukraine made this impossible. However, the Fourth Sobor (1924) elected Metropolitan John Theodorovich as acting hierarch of the UGOCC, despite his being an "uncanonical" hierarch of the UAOC, and he simultaneously headed our Churches in the USA and Canada until 1947. He had been appointed as administrator of the Ukrainian Orthodox Church of the United States in 1924 by the All-Ukrainian Church Rada, after the Church in America had proclaimed its unity with the UAOC in Ukraine, the Church of the "uncanonical" martyr, Metropolitan Vasyl' Lypkivsky. Although Vladyka John was the acting bishop of the Church in Canada, he lived in Philadelphia and was the ruling hierarch of the UOC in the United States, and the UGOCC did not have its own bishops.

Let us recall that in January of 1947, the Administrator of the UGOCC, Fr. S. Savchuk, travelled to Germany to find a bishop for Canada from among the hierarchs of the UAOC. On March 7, 1947, the Consistory in Canada sent a written request to the Council of Bishops of the UAOC to assign to Canada Bishop Mstyslav, the future Patriarch of the UAOC. The Council of Bishops approved the request in the context of the unification of all the Churches in the United States and Canada. The next Sobor elected Vladyka Mstyslav as Archbishop of Winnipeg, and he served as the

1950 як єдиний ієрарх УГПЦК, після чого просив Митрополита Полікарпа звільнити його і опікуватися Церквою в Канаді до вибрання нового єпископату. Так як Митрополит Іоан, Владика Мстислав мав з Консисторією розбіжності що до світського втручання в справах суто ієрархіальної компетенції, і що до старання існувати як автокефальна церква без єпископату, що є в Православ'ї неможливим.

Всеж таки, в 1951, Консисторія УГПЦК рішила завершити свій (в словах о. Савчука) формативний період, і просила в Митрополита Полікарпа помочі. Після переговорів поміж Митрополитом Полікарпом і Митрополитом Іларіоном та Архієпископом Михаїлом, в яких брали участь протоп. Савчук, прот. Є. Грицина, прот. Г. Метюк, і проф. Л. Білецький, були підписані «Засади Приєднання Високопріосвященного Митрополита Іларіона до Української Греко Православної Церкви в Канаді.» Цей договір був прочитаний перед Консисторією і перед духовенством, і був прийнятий Собором, який вибрав Владика Іларіона на Митрополита Вінніпегу і Всєї Канади, а на заступника митрополита і архиєрея Східньої Канади, Владика Михаїла. В цей спосіб, хоч деякі з нас сьогодні стараються затерти історію, ієрархія Церкви в Канаді створена завдяки УАПЦ. Може Ви ще раз моглиб нам, менше здібним, пояснити в який спосіб УПЦК не є глибинно українською Церквою?

Чи Ви на мить сумніваєтеся, отче, в глибокій любові Митрополита Іларіона до України? Чи якесь одне слово в його монументальних навчаннях дає можливість застановитися в який напрям він провадив Церкву? Чи Ви не переконані його пророчими словами «*Бережімо Все Своє Рідне*»? І покійний Митрополит Константин, і Митрополит Юрій, і Митрополит Номінат Антоній були учнями Митрополита Іларіона. Кожний з них мені не раз

only hierarch of the UGOCC until 1950, when he asked Metropolitan Polikarp to relieve him and to oversee the Church in Canada until the election of a new episcopate. Vladyka Mstyslav had disagreements with the Consistory, the same as Metropolitan John, as to lay interference in matters of strictly hierarchical competence, and with the Consistory's assertion of its autocephaly without an ecclesiastical hierarchy, which is impossible in Orthodoxy.

Nevertheless, in 1951, the Consistory decided to end its formative period (in the words of Fr. Savchuk), and requested assistance from Metropolitan Polikarp. Following discussions between Metropolitan Polikarp and Metropolitan Ilarion and Archbishop Michael, in which Frs. Savchuk, Hrycyna, and Metiuk, and prof. L. Bilecky participated, they signed "Principles of the Joining of the Most Reverend Metropolitan Ilarion With the Ukrainian Greek Orthodox Church in Canada." The agreement was read to the clergy and the Consistory and was ratified by the Sobor in 1951, which elected Vladyka Ilarion as Metropolitan of Winnipeg and All Canada, and Vladyka Michael as assistant metropolitan and Archbishop of Eastern Canada. Thus, although some of us today attempt to erase history, the hierarchy of the UOCC was created through the UAOC. Maybe you could explain to those of us who do not understand, in exactly what manner the UOCC is not in its essence a Ukrainian Church.

Father, do you even remotely doubt Metropolitan Ilarion's deep love for Ukraine? Is there a single word in the monumental volume of his teachings which even allows discussion about the direction in which he led the Church? Are you not convinced by his prophetic words for us to "*Cherish All That Is Ours*"? Metropolitan Constantine, of blessed memory, and Metropolitan Yuriy, and Metropolitan Nominate Antony were students of Metropolitan Ilarion. Each of them more than once told me that Vladyka Ilarion was undoubtedly the best teacher they ever had.

говорив що Владика Іларіон був їхнім найкращим вчителем. Може Вам знано чому вони всі відвернулися від його заповітів?

Нам всім без сумніву знано що і Митрополит Іларіон, і Патріарх Мстислав, могли в будь яку хвилину піддатися спокусі «канонічності» і засісти за Вами мріяні вселенські столи. Проте, ні один, ні другий, з цих двох святих велетнів в історії українського народу і Церкви на це не пішов. Кожний з них простягав руку братерства до всіх, без винятку, первієрархів помісних Церков, і просив щоб вони нашу Церкву визнали як кожную іншу національну Церкву. На жаль, ці наші брати в Христі жалували нам чашу причастя. Важливіше їм ніж Слово Господнє виявлялося земне панування. Знаючи про страждання і мученство нашої Церкви і народу, Другий Рим волів перебувати в обіймах Третього Риму, і не тільки мовчав, але і був «співпричасником» чаші забуття і смерті. Коли Ви вважаєте, отче, що учні Митрополита Іларіона відкинули його навчання і пам'ять? Коли піддалися шептанні лукавого? Чи ще за життя Вчителя, чи вже по Розп'ятті?

Ви пишете що Церква Київського Патріархату не є соборноправна. Ви можливо думаєте про Ваших братів співпричасників Московського Патріархату. Якщо Вас цікавилоб прочитати Статут Української Православної Церкви Київського Патріархату, то Ви помітилиб що наша Церква є соборноправною.

Ви «втішаєтеся» своїм співпричастям з Московським Патріархатом але оплакуєте як *трагедію* що не можете приступити до причастя з Вашими братами в українських Церквах. Хто Вам це забороняє? Виж говорите що УПЦК не підкорена Константинополеві. Але, Ваші слова і дії доказують щось інакше. Співпричастя з Церквою Київського Патріархату не є доктринальне питання. Ви маєте повне право, і відповідальність перед Вашими

Perhaps you can fathom what possessed each of them to turn away from the legacy of their greatest teacher.

It is beyond dispute that both Metropolitan Ilarion and Patriarch Mstyslav could have at any minute succumbed to the temptation of “canonicity” and could have taken their places at the ecumenical tables you so deeply cherish. Neither of these venerable, titanic figures of Ukrainian history lowered himself to it. They each offered an open hand of brotherhood to the primate of every one of the national Orthodox Churches, without exception. Unfortunately, these brothers of ours in Christ begrudged us the Cup of Communion. Earthly dominion was more important to them than the Word of God. Fully aware of the suffering and martyrdom of our Church and of our people, the Second Rome preferred to remain in the embrace of the Third Rome, and was not only complicit with Moscow in its silence, but shared with their Moscow “brothers” a cup of indifference and death. When was it, Father, that Metropolitan Ilarion’s students rejected his teachings and his memory? When did they heed the whispers of evil? Was it still during the life of the Teacher, or after the Crucifixion?

You state that the Church of the Kyiv Patriarchate is not conciliar. Perhaps you are thinking of your brothers and concelebrants of the Moscow Patriarchate. If you would take the time to read the Constitution of the Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate, you would notice that our Church has a conciliar form of governance.

You “enjoy Communion” with the Moscow Patriarchate and decry as *tragic* not being able to have Communion with your brothers in Ukrainian Churches. Who is keeping you from it? After all, you assert that the UOCC is not subjugated to Constantinople. Unfortunately, through your words and actions you prove otherwise. Whether to be in Communion with the Church of the Kyiv patriarchate is not a doctrinal matter. You have the absolute right, and owe a duty to your to your ancestors and

предками і попередниками, цю справу самі рішати, без дозволу грецьких господарів.

Ніхто з нас не забувся героїчного листа Митрополита Юрія до російської Церкви. Я особисто після цього Владику Юрія радісно вітав і поздоровляв підчас Собору УПЦ США в 2010. На жаль, скоро відчулося що його думками не раділи інші наші ієрархи, а ще менше вожді у Фанарі і Москві. Наслідки цього незадоволення ясно проявилися в його непотрібних вчинках цього року.

Дорогий отче, Ви говорите що не можна Вам повернутися до стану «де УПЦК не могла ні послужити, ні сопричащатися, ні говорити офіційно на форумах все-православних.» Значить що вже неможливо повернутися до того стану в якому Церква перебувала аж до того часу коли Вона була підпорядкована Фанарові, ще не знати точно на яких умовах, до стану в якому її провадив Митрополит Іларіон.

Ви кажете що зривання договору з Царгородом ішлоб на руку Москві. І в цьому Ви помиляєтеся. Єдина надія і запорука для незалежності і добробуту українського народу є помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату, яку за останніх 20 років без сумніву вибрав український народ. Знищення УПЦ КП є найвищим завданням Москви. Приєднання всіх українських Церков Діаспори до Київського Патріархату булоб смертельним ударом московським амбіціям відбудувати імперію.

Ви кажете що Патріархія Константинопольська не вмішується в справи УПЦК. Всечесний отче, всежтаки признайтесь. Ми всі знаємо що оприлюднені Точки Домовлення є тільки фасадом для замилування очей. Ми всі знаємо що договір якого підписали ієрархи є обширним і вичерпним документом в найкращих візантійських традиціях, і що Фанар має право втручатися.

В США, Консисторія заперечувала перед

predecessors, to decide this matter for yourself, without seeking permission from your Greek masters.

We have not forgotten Metropolitan Yurij's heroic letter to the Russian Church. I recall greeting and joyfully congratulating him at the Sobor of the UOCofUSA in 2010. Sadly, it quickly became apparent that his views were not shared by our other hierarchs, and even less by the masters in Moscow and the Phanar. Their stern disapproval and rebuke were manifested in his unnecessary actions this year.

You state that the UOCC could not return "to a position where she could not concelebrate, share Communion, or speak officially in inter-Orthodox forums." By this, you mean that it is impossible for you to contemplate a return to the status which the Church enjoyed before she was subjugated to the Phanar, under conditions still undisclosed, to her state under the pastoral care of Metropolitan Ilarion.

You state that the undoing of the agreement with Constantinople would only strengthen Moscow's position. You are mistaken in this, as well. The only hope and guarantee for the independence and welfare of the Ukrainian people lies in a local autocephalous Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate, which has resoundingly been chosen as such by the people of Ukraine in the past 20 years. Moscow is focused on the destruction of the Kyiv Patriarchate, above all else. The uniting of all the Ukrainian Churches in the Diaspora with the Kyiv Patriarchate would be fatal blow to Moscow's ambitions to restore its empire.

You state that the Patriarchate of Constantinople does not interfere in the affairs of the UOCC. Reverend Father, in all honesty, admit it. The published Articles of Agreement are but a deceitful façade. We all know that the actual agreement signed by our hierarchs is a detailed and exhaustive document, worthy of Byzantine tradition, and that the Phanar has the right to interfere in the affairs of the UOCC.

In the United States, the Consistory at first denied even the existence of any written

Соборами існування будь яких на письмі домовлень. Це, очевидно, пізніше виявилось неправдою. Підчас Собору УПЦ США в 2010 я був членом Статутового Комітету який розглядав раніше написаний новий Статут. Нам тоді Владика Антоній коротенько показав одну копію, для всіх, Точок Домовлення майже ідентичних до Ваших. Я попросив для себе копію, яку було зроблено. Там, на зворотніх сторінках, видруковані параграфи яких хтось забувся змазати. Заголовок Розділу **XV. є Омофору Права Та Відповідальності.** Під тим, стерто параграф перший. Параграф **2.** Має заголовок **Фінансові Зобов'язання УПЦ США Перед Вселенським Патріархатом.** Під цим, в скобках: «Примітка Статутовому Комітетові УПЦ США: просимо тут виповнити належну інформацію яку вимагає цей заголовок.» Консисторія постійно заперечує що УПЦ США має фінансові зобов'язання перед Фанаром. Але, виявляється що існують договори поміж ієрархами які зобов'язують наші Церкви, не зважаючи на наші Статути. Можна навіть передбачати що статути представлені Соборам не є тими яких дотримуються Консисторії і Фанар. Точки Домовлення, як в США так і в Канаді, не є договорами поміж Церквами. Дійсні договори зберігаються десь де вірні може їх побачуть за пів століття, тоді як вже не існуватиме українська Церква в Діаспорі, якщо вірні тепер не розбудяться, і якщо духовенство не знайде в собі відваги повернутися на дорогу правди.

Але ми надіємося на Господа, і Він прийме наші молитви і нас визволить і приведе до єдності віри і до пізнання неприступної Своєї Слави, бо Він Благословен на віки віків. Амінь.

о. Олег Сацюк, Настоятель Парафії Святої Трійці в Каліфорнії, Київського Патріархату (Бувший Член Церковного Суду УПЦ США)

agreement at its Sobors. This, of course, later proved to be untrue. I served on the Constitution Committee at the Sobor of the UOCofUSA in 2010, which reviewed a previously written proposed new Constitution. There, Vladyka Antony briefly circulated one copy of Articles of Agreement, virtually identical to the ones published by you. At my request, a copy was made for me. On the reverse sides of the two pages I received, there appeared portions of printed paragraphs, which someone, apparently, neglected to delete. Article **XV.** is entitled **Omophorion Rights and Obligations.** The following paragraph was deleted. Paragraph **2.** is entitled **Financial Obligations of the UOCofUSA to the Ecumenical Patriarchate.** The following instructions follow, in parenthesis: “A note to the Constitution Committee of the UOC ofUSA: please provide the necessary information required under the above heading.” The Consistory of the UOCofUSA denies that it has any financial obligations to the Phanar. But, it appears that the hierarchs have made agreements binding upon Church which violate its Constitution. It now appears probable that the Constitutions proposed to and adopted by Sobors are disregarded by the Consistories. The published Articles of Agreement do not reflect the true agreements made by the Church hierarchs. The true agreements are hidden where the faithful may, perhaps, have access to the in half a century, at a time when the Ukrainian Orthodox Church in the Diaspora will no longer exist, unless the faithful arise from their slumber, and the clergy recover the courage to return to the way of truth.

But we have placed our faith in the Lord, Who shall hear our prayers and shall save us, and shall illumine us by His Wisdom, and shall lead us to the unity of faith, for He is Holy and glorified to the ages of ages. Amen.

Fr. Oleh Saciuk, Pastor, Holy Trinity Parish, Kyiv Patriarchate, California (Former member of the Church Court of the UOCofUSA)

--	--